

znaczne zmniejszenie wrażliwości na acetylocholinę, pilokarpinę i prostygminę narządów izolowanych, natomiast nieznaczne zmniejszenie lub brak w sile działania tych środków na ustrój jako całość.

A. DANYSZ

WPŁYW PROMIENI ROENTGENA NA DZIAŁANIE ŚRODKÓW SYMPATYKOTONICZNYCH

Z Zakładu Farmakologii w Białymstoku

p. o. Kierownik: dr A. Danysz

Badano działanie adrenaliny, noradrenaliny, efedryny i iproniazydu na ustrój napromieniany promieniami Roentgena w dawkach niższych lub zbliżonych do DL 50 30 dni.

Nie stwierdzono zmian toksyczności adrenaliny dla myszy w chorobie popromiennej, a nieznaczny wzrost toksyczności iproniazydu (160 myszy).

Wpływ środków sympatykomimetycznych na ciśnienie krwi u zwierząt napromienianych badano w doświadczeniach przewlekłych metodą bezkrwawą na 8 psach. Stwierdzono ponad 2-krotne zwiększanie się przyrostu ciśnienia krwi po podaniu dożylnym 0,01 mg/kg adrenaliny w miarę nasilania się objawów choroby popromiennej. Po ustąpieniu objawów choroby popromiennej przyrosty ciśnienia zmniejszyły się do wartości wyjściowych. Podobne choć mniej wyraźne wyniki uzyskano w doświadczeniach ostrych na królikach. Nie stwierdzono w przebiegu choroby popromiennej zmiany wielkości przyrostów ciśnienia krwi u psów po podaniu 0,01 mg/kg noradrenaliny i 0,5 mg/kg efedryny.

Odczynowość naczyń na środki sympatykotoniczne badano metodą krwawą na naczyniach kończyny izolowanej kota (20 zwierząt — ok. 1000 oznaczeń). Stwierdzono dwufazowe zmiany odczynowości naczyń na środki sympatykotoniczne. W okresie 1—3 dni po napromienieniu stwierdzono znaczne zmniejszenie wielkości skurczów po adrenalinie i noradrenalinie z nieznacznym skróceniem czasu trwania skurczu. W okresie 6—9 dni po napromienieniu występowało wyraźne zwiększenie siły działania wazokonstryktorycznego katecholamin ze znacznym przedłużeniem czasu trwania skurczu. Odczynowość naczyń na iproniazyd była w dawkach mniejszych (50—80 gamma) podobna jak na katecholaminy, chociaż zmiany były nieznaczne. W stosunku do dawek większych (100—200 gamma) stwierdzono zmniejszenie siły działania iproniazydu w całym przebiegu choroby popromiennej.

W przebiegu choroby popromiennej stwierdzono nasilenie zmian krzywej EKG po adrenalinie z przedłużeniem czasu jej działania. Zmiany EKG po noradrenalinie występowały w tym samym nasileniu jak przed napromienieniem.

Stwierdzono, że adrenalina hamuje perystaltykę jelit u myszy napromienianych ponad dwukrotnie silniej (45 myszy), natomiast iproniazyd blisko dwukrotnie słabiej (45 myszy).

Określano poziom katecholamin w nadnerczach myszy metodą biologiczną na trzeciej powiece kota. Stwierdzono znaczne obniżenie się zawartości adrenaliny w przebiegu choroby popromiennej (150 myszy).

W przebiegu podostrej choroby popromiennej stwierdza się zatem zwiększenie wrażliwości szeregu receptorów adrenergicznych na katecholaminy działające bezpośrednio, a zmniejszenie lub brak zmian w sile działania inhibitorów monoaminooksydaz działających pośrednio.

D. DARŻYNKIEWICZ-CZERNIK, P. POLAKOWSKI, A. SZADOWSKA

WŁAŚCIWOŚCI FARMAKOLOGICZNE NIEKTÓRYCH POCHODNYCH TIAZOLINY

Z Zakładu Farmakologii A. M. w Łodzi
Kierownik: prof. dr E. Leyko

Autorzy badali działanie trzech pochodnych tiazoliny nazwanych substancjami A, C i D, zsyntetyzowanych przez *J. Bartoszewskiego* w Zakładzie Chemii Organicznej A. M. w Łodzi.

Przeprowadzone badania wykazały, że przebadane pochodne tiazoliny wykazują słabe działanie farmakodynamiczne.

Substancja D hamuje wzrost gronkowca złocistego i pałeczki czerwonej w stężeniu 1%, natomiast nie udało się wykazać bakteriostatycznego wpływu substancji A i C.

Przebadane związki nie wywierają działania hipoglikemicznego. Działają one spazmolitycznie na mięśnie gładkie jelit królika, szczura i świnki morskiej.

Substancje A i C nieznacznie obniżają ciśnienie krwi psa. Substancja D powoduje niewielką wyżkę ciśnienia krwi psa oraz przyśpieszenie częstości oddechu i zwiększenie jego amplitudy. Substancja D podana szczerom drogą dootrzewnową hamuje u nich wydzielanie moczu.
